

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 688/2014
04.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.Ј., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу Кж 161/14 од 06.05.2014. године, у седници већа одржаној 04.09.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу Кж 161/14 од 06.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К 905/2013 од 13.02.2014. године окривљени Д.М. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за која му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од две године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

На основу члана 297. став 5. КЗ према окривљеном је истом пресудом изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Д“ категорије у трајању од четири месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, те је окривљени обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 34.113,00 динара, те на име паушала износ од 3.000,00 динара, те да оштећеном Н.М. надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 66.250,00 динара, у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени Н.М. на основу члана 258. став 3. ЗКП-а ради остварења имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж 161/14 од 06.05.2014. године по службеној дужности, а поводом жалбе браниоца окривљеног Д.М. преиначена је

пресуда Основног суда у Шапцу К 905/13 од 13.02.2014. године, само у делу одлуке о мери безбедности, тако што је Виши суд у Шапцу окривљеном Д.М. у мери безбедности забране управљања моторним возилима за које је потребна „Д“ категорија, у трајању од четири месеца, која му је изречена првостепеном пресудом, урачунао заштитну меру забране управљања моторним возилима у трајању од три месеца, која му је изречена правноснажном пресудом Прекршајног суда у Шапцу Пр 44443/10 од 23.01.2012. године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу К 905/13 од 13.02.2014. године у непреиначеном делу.

Против наведене пресуде Вишег суда у Шапцу Кж 161/14 од 06.05.2014. године, бранилац окривљеног Д.М., адвокат С.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, налазећи да је иста пресуда незаконита јер је донета противно члану 16. став 2. Устава Републике Србије, те противно члану 4. Протокола број 7. Европске конвенције, с`предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји те да побијану пресуду преиначи тако што ће одбити оптужбу у односу на окривљеног Д.М. за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката С.Ј. наводи да је један исти догађај, од 29.10.2010. године, био предмет осуде како Прекршајног суда у Шапцу тако и Основног суда у Шапцу, чиме је учињена повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повређено једно од основних људских права да се никоме не може поново судити нити се може поново казнити у кривичном поступку који је у надлежности исте државе, за дело за које је већ правноснажно ослобођен или осуђен, у складу са законом и кривичним поступком државе пред којом се поступак води.

Наиме, из списка Прекршајног суда у Шапцу Пр 44443/10 произлази да је окривљени Д.М. правноснажно оглашен кривим и кажњен пресудом Пр 44443/10 од 23.01.2012. године, везано за догађај од 29.10.2010. године, око 16.10 часова, у Липолисту, због извршеног прекршаја из члана 331. став 1. тачка 10. у вези члана 55. став 3. тачка 15. ЗООБС-а на путевима - због претицања преко неиспрекидане уздужне линије, те због извршеног прекршаја из члана 334. став 1. тачка 8. у вези члана 43. став 1. ЗООБС-а на путевима - због управљања возилом на путу у насељу брзином већом од 50км/х, односно брзином већом од дозвољене постављеним саобраћајним знаком за цело насеље или његов део.

Из списка Основног и Вишег суда у Шапцу произлази да је окривљени Д.М. правноснажно оглашен кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, учињеног дана 29.10.2010. године око 16.15 часова, у селу Липолисту, у коме је оштећени М.М. задобио тешке телесне повреде опасне по живот.

Кривичним закоником је предвиђено да је за постојање основног кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. КЗ, између осталих услова, потребно испуњење објективног услова инкриминације - да је угрожавањем саобраћаја проузрокована другом лака телесна повреда, а тежи облик кривичног дела - тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. КЗ постоји када је услед извршења основног облика кривичног дела наступила тежа последица - тешка телесна повреда неког лица.

Дакле, према наведеном иако је у оба поступка реч о истом окривљеном лицу и о животном догађају који се одиграо у истом временском и просторном оквиру, чињенични опис прекршаја из члана 331. став 1. тачка 10. у вези члана 55. став 3. тачка 15. ЗООБС-а и из члана 334. став 1. тачка 8. у вези члана 43. став 1. ЗООБС-а битно је различит од чињеничног описа кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. Опис прекршаја, не садржи чињенице и радње окривљеног Д.М. у вези nanoшења тешких телесних повреда опасних по живот оштећеном М.М. Радње предузете од стране окривљеног, када је предметним аутобусом започео претицање бицикла којим је управљао оштећени М.М., су довеле до контакта задњег дела бицикла и предњег дела аутобуса након чега је оштећени пао на коловоз и задобио тешке телесне повреде опасне по живот, изражене у виду две ране и то раздерине и крвног подлива коже меких ткива на глави, прелома чеоне кости и то раздерине и крвног подлива коже меких ткива на глави, прелома чеоне кости леве очне дупље и леве јагодичне кости и нагњечења мозга, које радње не представљају законска обележја прекршаја, већ их Кривични законик квалификује као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ.

Имајући у виду природу радњи окривљеног као и тежину последица истих радњи, које нису обухваћене прекршајним поступком, по оцени Врховног касационог суда, не може се рећи да се опис прекршаја, у односу на који је прекршајни поступак против окривљеног правноснажно окончан доношењем осуђујуће пресуде Прекршајног суда у Шапцу Пр 44443/10 од 23.01.2012. године, односи на потпуно исти догађај и на исте чињенице и радње окривљеног, те с`тим у вези и на насталу последицу у виду nanoшења тешке телесне повреде опасне по живот код оштећеног М.М., која представља битно обележје кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ. С`тога се, насупрот изнетом ставу одбране у предметном захтеву, у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари (чл. 438. став 1. тачка 1. ЗКП).

Из изнетих разлога, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**